فوتبال آسیا

برزیل در کمین ژاپن
دوحه در تسخیر مدعیان قاره کهن

یوزها تماشاگر جاه‌طلبی غول‌های آسیا

فیفادی نوامبر برای قدرت‌های فوتبال آسیا فرصتی ارزشمند جهت محک زدن توانایی‌ها، شناسایی نقاط ضعف و افزایش آمادگی برای رقابت‌های پیش روست؛ اما برنامه تیم ملی ایران حکایت متفاوتی دارد. درحالی که ژاپن به استقبال برزیل می‌رود، کره جنوبی، عربستان، استرالیا و قطر در تقابل‌هایی نزدیک به سطح رقابت‌های بزرگ قاره قرار می‌گیرند و ازبکستان نیز با روسیه و عربستان دیدار می‌کند، سهم فوتبال ایران از این پنجره ملی، دو مسابقه برابر فلسطین و عراق در بصره است. این تفاوت فاحش، تنها به نام و اعتبار حریفان محدود نمی‌شود؛ بلکه از دو نگاه کاملاً متفاوت به مقوله آماده‌سازی تیم‌های ملی حکایت دارد.

ژاپن؛ آزمون با معیارهای جهانی

سامورایی‌های آبی در خانه میزبان برزیل خواهند بود؛ تیمی که با هدایت کارلو آنچلوتی به دنبال آماده‌سازی برای رقابت‌های پیش روست. ژاپن پس از این مسابقه نیز با پاراگوئه روبه‌رو می‌شود تا دو آزمون جدی مقابل نمایندگان آمریکای جنوبی داشته باشد. انتخاب چنین حریفانی نشان می‌دهد ژاپنی‌ها به دنبال سنجش توانایی‌های خود در بالاترین سطح رقابت هستند. آنها به جای اکتفا به مسابقات کم‌ریسک و تکراری، برای مواجهه با فوتبال متفاوت و محک خوردن برابر ستاره‌های بزرگ جهان برنامه‌ریزی می‌کنند.

آسیا در مسیر رقابت، ایران در مسیر تکرار

در دوحه، بخش قابل توجهی از قدرت‌های قاره مقابل یکدیگر قرار می‌گیرند. کره جنوبی با عربستان و قطر بازی می‌کند، استرالیا به مصاف قطر و اردن می‌رود و عربستان نیز علاوه بر کره جنوبی، با ازبکستان دیدار خواهد کرد. ازبکستان هم در تاشکند میزبان روسیه است و سپس راهی دوحه می‌شود تا برابر عربستان قرار بگیرد.
نکته قابل توجه اینجاست که رقبای مستقیم ایران، نه‌تنها به دنبال مواجهه با تیم‌های قدرتمند خارج از قاره هستند، بلکه از فرصت فیفادی برای رویارویی مستقیم با یکدیگر نیز استفاده می‌کنند. چنین مسابقاتی می‌تواند معیار مناسبی برای ارزیابی فاصله فنی مدعیان و شناسایی کاستی‌های تاکتیکی آنها باشد. اما تیم ملی ایران در شرایطی به بصره می‌رود که خبری از چنین آزمون‌هایی در برنامه‌اش نیست. دو مسابقه با فلسطین و عراق، هرچند می‌تواند از جنبه‌های فنی و منطقه‌ای اهمیت داشته باشد، اما قابل مقایسه با برنامه ژاپن، کره جنوبی، استرالیا و حتی ازبکستان نیستند.

فدراسیون، تماشاگر رقابت رقبا

تناقض اصلی همین جاست؛ تیم‌هایی که ایران مدعی رقابت با آنهاست، برای پیشرفت و افزایش کیفیت فنی خود به سراغ آزمون‌های دشوار می‌روند، اما فدراسیون فوتبال ایران به برنامه‌ای بسنده کرده که دستاورد رقابتی آن محل پرسش است. چرا ژاپن می‌تواند برزیل را به خانه بیاورد، اما ایران در انتخاب یک حریف قدرتمند خارج از منطقه ناکام می‌ماند؟ چرا رقبای آسیایی از همین فرصت برای رویارویی با یکدیگر استفاده می‌کنند، اما برنامه ایران از این چرخه رقابت فاصله دارد؟ مسأله فقط دو مسابقه در ماه نوامبر نیست؛ مسأله شکاف میان ادعای حضور در جمع قدرت‌های برتر آسیا و کیفیت برنامه‌ریزی برای رسیدن به این جایگاه است. فدراسیون فوتبال نمی‌تواند از یک سو انتظار رقابت با بهترین‌های قاره را داشته باشد و از سوی دیگر، در پنجره‌هایی که می‌تواند نقش مهمی در ارتقای سطح تیم ملی ایفا کند، به حداقل‌ها رضایت دهد. درحالی که رقبای ایران برای نزدیک شدن به استانداردهای جهانی تلاش می‌کنند، تیم ملی همچنان با برنامه‌ای روبه‌روست که تناسب چندانی با جاه‌طلبی‌های اعلام شده فوتبال ایران ندارد.

چین، قرقیزستان و سوریه در تدارک جام ملت‌ها

حریفان تیم ملی بیکار نیستند

تیم ملی ایران برای دو دیدار تدارکاتی مقابل فلسطین و عراق راهی بصره شده؛ همزمان، ۳ همگروه ایران در جام ملت‌های آسیا برنامه‌هایی برای فیفادی آبان دارند. تعویق یک‌ساله مسابقات، فرصتی برای اصلاح ضعف‌ها فراهم کرده و استفاده از آن به برنامه‌ریزی هدفمند وابسته است.
ایران با دعوت از بازیکنان جوان، پروژه تغییر نسل را آغاز کرده؛ تصمیمی که بدون فرصت بازی و برنامه روشن، به تغییری ظاهری در فهرست محدود می‌شود. آیا کادر فنی برای ورود نسل جدید نقشه مشخصی دارد یا جوانگرایی صرفاً به دعوت از چند چهره تازه خلاصه می‌شود؟ تیم ملی به بازسازی ساختار فنی و رقابت نیاز دارد.
چین، نخستین حریف ایران، پس از ناکامی در صعود به جام جهانی ۲۰۲۶ به دنبال بازگشت به جمع مدعیان آسیاست. این تیم ابتدا مقابل مالزی و سپس برابر بحرین قرار می‌گیرد. این برنامه امکان ارزیابی چین مقابل سبک‌های متفاوت را فراهم می‌کند؛ اما پیشرفت به اصلاح مشکلات فنی وابسته است. قرقیزستان با چین تایپه و ویتنام دیدار می‌کند. این تیم که در دو تقابل قبلی برابر ایران شکست خورد، نشان داده حریفی دست‌وپا بسته نیست. بازی با ویتنام محک مناسبی برای سنجش توان تاکتیکی قرقیزهاست. ایران نباید این رقیب را دست‌کم بگیرد. سوریه نیز به مصاف کویت و امارات می‌رود. این تیم در جام ملت‌های ۲۰۲۳ ایران را تا ضربات پنالتی تحت فشار گذاشت و می‌تواند رقیبی دردسرساز باشد. دیدار با امارات آزمونی برای سنجش سازمان دفاعی سوریه است.
برنامه همگروه‌ها نشان می‌دهد هر تیم در پی رفع نیازهای فنی خود است؛ اما ایران چه می‌کند؟ آیا دو بازی دوستانه و دعوت از چند جوان برای رفع ضعف‌های تیم کافی است؟ کادر فنی باید این فرصت را صرف هماهنگی، اصلاح ساختار و ساخت تیمی منعطف کند. در غیر این صورت، تغییر نسل شعاری است؛ چراکه نام ایران به‌تنهایی ضامن موفقیت در آسیا نیست.

شروع یک دوران تازه در بصره

اولین آزمون یوزهای تازه‌نفس

18:30
فلسطین - ایران

پیش بازی

تیم ملی فوتبال ایران که به نسبت دو اردوی گذشته خود تغییرات زیادی را در لیست خود می‌بیند و در غیبت ستارگان پابه‌سن گذاشته و با حضور چهره‌هایی جدید به تورنمنت چهارجانبه بصره در عراق سفر کرده، امروز در اولین مسابقه خود از این رقابت‌ها به مصاف یکی از تیم‌های حاضر در جام ملت‌های آسیا یعنی تیم ملی فلسطین خواهد رفت؛ تیمی که در ماه‌های اخیر، عملکرد باثبات و نسبتاً خوبی از خود نشان داده و برای یک بازی تدارکاتی پیش از جام ملت‌های آسیای سال آینده، می‌تواند گزینه به نسبت قابل قبولی برای ایران باشد؛ مخصوصاً به این دلیل که تا پیش از این، تیم ملی فیلیپین قرار بود در این مسابقات شرکت کند اما حالا، تقابل ایران و فلسطین، می‌تواند اولین آزمون بزرگ برای امیر قلعه‌نویی و شاگردانش با یک فهرست جدید باشد.

همه چشم‌انتظار ترکیب قلعه‌نویی

به جز امیرحسین فارسی و کسری طاهری که به دلیل مصدومیت فرصت حضور در این مسابقه را از دست دادند، سایر بازیکنان جدیدی که امیر قلعه‌نویی در این اردو به آنها اعتماد کرده، در دسترس تیم ملی قرار گرفته‌اند و حالا در غیاب چهره‌های همیشگی تیم ملی چون بیرانوند، رضاییان، کنعانی، محمدی، خلیل‌زاده، حاج‌صفی، قدوس، محبی، جهانبخش، قایدی و طارمی، حدس و گمان در خصوص ترکیب تیم ملی ایران برای این مسابقه و جدال مقابل عراق در روز سه‌شنبه کار راحتی نخواهد بود اما با توجه به قوانین مسابقات و اینکه در این جدال هر تیم می‌تواند ۱۱ تعویض انجام بدهد، احتمال می‌رود که اکثریت بازیکنان حاضر در فهرست تیم ملی، فرصتی مناسب برای خودنمایی در این مسابقه تدارکاتی داشته باشند.

فلسطین، یک رقیب نسبتاً سرسخت

تیم ملی فلسطین که در جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۳ با اختلافی اندک مغلوب قطر تیم قهرمان جام شده بود، اکنون در رده ۹۲ رده‌بندی فیفا قرار دارد و در رقابت‌های جام ملت‌های آسیا با عربستان میزبان، کویت و عمان همگروه است. از زمان آخرین تقابل ایران و فلسطین در اولین بازی مرحله گروهی جام ملت‌های گذشته که با برتری چهار بر یک ایران همراه شد، تیم ملی فلسطین عملکرد نسبتاً قابل‌قبولی در مسابقات مختلف داشته و حتی تا آستانه صعود به مرحله پلی‌آف صعود به جام جهانی ۲۰۲۶ نیز پیش رفته بود. فلسطینی‌ها که در دسامبر ۲۰۲۵ تا مرحله یک‌چهارم نهایی جام ملت‌های عرب فیفا پیشروی کرده بودند، در وقفه گذشته بازی‌های ملی دو بازی تدارکاتی را پشت‌سر گذاشتند که یکی از این دو بازی، با تساوی ۲-۲ مقابل نیوزیلند، رقیب ایران در جام جهانی همراه شد و دیگر مسابقه، با پیروزی پنج بر صفر تیم ملی این کشور مقابل چین به اتمام رسید. اسد الهملاوی مهاجم تیم کرایووا رومانی و آگوستین منظور هافبک لیبرتاد پاراگوئه، از ارزشمندترین بازیکنان این تیم هستند.

> به جز امیرحسین فارسی و کسری طاهری که به دلیل مصدومیت فرصت حضور در این مسابقه را از دست دادند، سایر بازیکنان جدیدی که امیر قلعه‌نویی در این اردو به آنها اعتماد کرده، در دسترس تیم ملی قرار گرفته‌اند

ایران، برنده سنتی تقابل‌ها

این هفتمین تقابل دو تیم ایران و فلسطین در تاریخ خواهد بود در حالی که تاکنون، فلسطین موفق به کسب برد برابر ایران نشده و شش تقابل اخیر دو تیم با سه برد برای ایران و سه تساوی همراه بوده است. از سه برد ایران، یک برد در جام ملت‌های آسیا، یک برد در دیداری دوستانه و یکطرفه با پیروزی هفت بر صفر تیم کارلوس کی‌روش و یک برد نیز در رقابت‌های قهرمانی غرب آسیا ۲۰۰۸ به دست آمده است. حالا باید دید که در این دیدار، چه نتیجه‌ای کسب خواهد شد اما آنچه در این مسابقه بیش از هر چیز برای تیم ملی و کادر فنی خلوت آن اهمیت دارد، ارزیابی عملکرد بازیکنان جوان و کم‌تجربه تیم ملی خواهد بود که فرصت نسبتاً خوبی تا جام ملت‌های آسیا ۲۰۲۷ برای جا افتادن در ترکیب تیم ملی ایران و کسب تجربه خواهند داشت. بنابراین می‌توان این جدال را شروع دورانی تازه برای شکل‌گیری نسل جدید تیم ملی فوتبال ایران دانست، مگر اینکه در طول اردوهای بعدی و پیش از جام ملت‌های آسیا، شاهد بازگشت همان چهره‌های همیشگی و پابه‌سن گذاشته به ترکیب تیم ملی ایران باشیم.

عکس: AFC

درآمدزایی میلیاردی از جنجال‌های تکراری

دستگاه چاپ اسکناس با سوخت بی‌انضباطی

سوژه

کمیته انضباطی فدراسیون فوتبال بار دیگر آرای خود را اعلام کرد؛ تصمیماتی که علاوه بر محرومیت‌های ورزشی، مبالغ قابل‌توجهی را روانه حساب‌های فدراسیون می‌کند. از محرومیت دو جلسه‌ای یاسر آسانی و جریمه ۵۰۰ میلیون تومانی او گرفته تا محرومیت دوماهه علیرضا ایلدروم، کمک‌داور مسابقه استقلال خوزستان و استقلال تهران، همگی نشان می‌دهند که برخورد با تخلفات در فوتبال ایران همچنان با جدیت دنبال می‌شود. باشگاه استقلال نیز به‌دلیل رفتار تماشاگران منتسب به خود، به پرداخت ۵۰۰ میلیون تومان محکوم شده است. در پرونده‌ای دیگر، تراکتور بابت شعارهای هواداران ۵۰۰ میلیون تومان جریمه و از حضور تماشاگران در دیدار برگشت مقابل ملوان محروم شده و شجاع خلیل‌زاده نیز باید ۵۱ میلیون تومان جریمه بپردازد.
در نگاه نخست، شاید این تصمیمات نشانه اقتدار کمیته انضباطی و مقابله با تخلفات در فوتبال ایران باشد؛ اما پرسش اساسی اینجاست: آیا افزایش جرایم مالی و صدور احکام محرومیت واقعاً به کاهش بداخلاقی در فوتبال منجر شده است؟ اگر پاسخ مثبت است، چرا همچنان شاهد توهین به داوران، رفتارهای غیرورزشی بازیکنان، تنش روی نیمکت‌ها و شعارهای توهین‌آمیز در سکوها هستیم؟
واقعیت این است که برخورد انضباطی زمانی اثربخش خواهد بود که علاوه بر تنبیه، جنبه بازدارندگی و اصلاحی داشته باشد. نمی‌توان هر هفته آرای سنگین صادر کرد، مبالغ قابل‌توجهی از باشگاه‌ها و بازیکنان گرفت و در عین حال انتظار داشت فرهنگ رفتاری فوتبال بدون برنامه‌ای مشخص تغییر کند. جریمه مالی، اگر به هزینه‌ای قابل‌پیش‌بینی در فوتبال تبدیل شود، دیگر الزاماً نقش بازدارنده نخواهد داشت؛ به‌ویژه زمانی که مشخص نیست این درآمدها چگونه و در چه مسیری هزینه می‌شوند و چه سهمی در اصلاح فضای فوتبال دارند.
کمیته انضباطی باید علاوه بر رسیدگی به پرونده‌ها و صدور رأی، درباره میزان تأثیرگذاری تصمیمات خود نیز پاسخگو باشد. آموزش فرهنگی، رعایت عدالت در برخورد با متخلفان، شفافیت در آرای صادرشده و نظارت مستمر بر رفتار باشگاه‌ها و هواداران، از جمله حلقه‌های مفقوده این چرخه هستند. فوتبال ایران به نهادی نیاز دارد که مأموریت اصلی‌اش نه افزایش درآمد حاصل از تخلفات، بلکه کاهش رفتارهای ناهنجار باشد. هدف از انضباط، پر کردن خزانه فدراسیون نیست؛ بلکه باید احترام، اخلاق و مسئولیت‌پذیری را به فوتبال بازگرداند. اگر حاصل این احکام تنها گردش مالی بیشتر باشد و بی‌اخلاقی‌ها همچنان در مستطیل سبز و روی سکوها ادامه پیدا کند، این پرسش همچنان پابرجاست: کمیته انضباطی تا چه اندازه در تحقق مأموریت اصلی خود موفق بوده است؟

پشت پرده مصدومیت‌های مشکوک در تیم ملی چیست؟

طاهری و فارسی، قربانیان تورنمنت بصره

نکته روز

محسن ذاکری/ مصدومیت کسری طاهری و امیرحسین فارسی در اردوی تیم ملی، جدا از تبعات فنی برای تیم ملی و باشگاه‌هایشان، پرسش‌های جدی درباره مدیریت سلامت بازیکنان و نحوه اطلاع‌رسانی پزشکی در فوتبال ایران ایجاد کرده است. دو بازیکنی که با درخشش در لیگ برتر و امید به تجربه نخستین فرصت‌های جدی ملی به اردو دعوت شدند، حالا باید دوران درمان و بازتوانی را پشت سر بگذارند؛ اتفاقی که می‌تواند برنامه‌های باشگاهی آنها را نیز تحت تأثیر قرار دهد.
درباره امیرحسین فارسی، روایت کادر پزشکی تیم ملی مشخص است. این بازیکن در جریان تمرین و به دنبال یک برخورد، از ناحیه داخلی زانو دچار آسیب‌دیدگی خفیف شده و پس از انجام MRI، دوره بازگشت او حدود ۳ هفته پیش‌بینی شده است. اما ابهام اصلی به مصدومیت کسری طاهری مربوط می‌شود؛ جایی که دو روایت متفاوت درباره وضعیت پزشکی این مهاجم جوان منتشر شده است.
در گزارش‌های اولیه، از آسیب‌دیدگی مینیسک زانوی طاهری صحبت شد؛ تشخیصی که می‌توانست نگرانی‌های جدی‌تری درباره مدت دوری او ایجاد کند. در مقابل، باشگاه سپاهان پس از بررسی MRI اعلام کرد که مصدومیت این بازیکن ناشی از کشیدگی عضلات ناحیه خلفی-خارجی زانو بوده و به دو هفته درمان نیاز دارد. تفاوت این دو گزارش معنادار است؛ چراکه آسیب مینیسک و کشیدگی عضلانی دو تشخیص متفاوت با مسیر درمان و دوره بازگشت جداگانه هستند. پرسش اینجاست که کدام تشخیص مبنای درمان طاهری قرار گرفته است؟ آیا بررسی‌های تکمیلی تشخیص اولیه را تغییر داده یا از ابتدا اطلاعات متفاوتی درباره مصدومیت او منتشر شده است؟ نمی‌توان صرف همزمانی این دو مصدومیت را نشانه ضعف تمرینات تیم ملی دانست؛ همان‌طور که نمی‌توان بدون بررسی شرایط بدنی بازیکنان، فشردگی مسابقات و میزان فشار تمرینی، همه‌چیز را به بدشانسی نسبت داد. فدراسیون باید درباره این ابهامات شفاف‌سازی کند.
تبعات این اتفاقات نیز تنها به تیم ملی محدود نمی‌شود. خیبر خرم‌آباد برای حدود ۳ هفته امیرحسین فارسی را در اختیار نخواهد داشت و سپاهان نیز باید شرایط ادامه مسابقات را بدون بهره‌مندی از کسری طاهری مدیریت کند. غیبت بازیکنانی که با عملکرد درخشان به تیم ملی رسیده‌اند، می‌تواند برنامه فنی باشگاه‌ها و نتایج آنها را تحت تأثیر قرار دهد.
دعوت به تیم ملی افتخار بزرگی است، اما حفظ سلامت بازیکنان مسئولیتی مشترک میان فدراسیون و باشگاه‌هاست. وقتی باشگاه‌ها هزینه غیبت ستاره‌های خود را می‌پردازند، حق دارند درباره علت مصدومیت، تشخیص پزشکی و روند درمان آنها اطلاعات دقیق و شفافی دریافت کنند.

هشدار تازه به داوران لیگ برتری در تعطیلات فیفادی

اشتباه کنید، از قضاوت محروم می‌شوید

جنجال روز

۱۲ هفته از رقابت‌های لیگ برتر فوتبال ایران گذشته و عملکرد داوران به یکی از سوژه‌های اصلی انتقاد در فوتبال کشور تبدیل شده است. اشتباهات تأثیرگذار، تصمیمات بحث‌برانگیز در محوطه جریمه و سردرگمی در استفاده از سیستم کمک‌داور ویدیویی، اعتراض مربیان، بازیکنان و هواداران را به دنبال داشته است؛ اتفاقاتی که نشان می‌دهد بخشی از مشکلات داوری را باید در ساختار انتخاب، آموزش و ارزیابی داوران جست‌وجو کرد.
افزایش فشارها به جامعه داوری در هفته‌های اخیر تنها به اشتباهات داخل زمین محدود نبوده است. پس از اتفاقات جنجالی علیرضا ایلدروم در دیدار استقلال خوزستان و استقلال تهران و انتشار فایل صوتی منتسب به این داور که در آن الفاظ توهین‌آمیزی علیه یکی از بازیکنان استقلال به کار رفته بود، هجمه‌ها علیه داوری به شدت افزایش پیدا کرد. این اتفاق ضربه دیگری به اعتماد عمومی وارد کرد و باعث شد عملکرد داوران بیش از گذشته زیر ذره‌بین قرار بگیرد. حالا هر تصمیم بحث‌برانگیز با حساسیت بیشتری دنبال می‌شود و کمیته داوران برای بازسازی اعتماد عمومی کار دشوارتری پیش رو دارد.
در چنین شرایطی، برگزاری جلسه وبیناری با حضور بیش از ۸۰ داور و کمک‌داور لیگ برتری در تعطیلات فیفادی و هشدار مسئولان کمیته و دپارتمان داوری درباره وابستگی بیش از اندازه به VAR قابل توجه است. مسئولان داوری معتقدند برخی داوران به جای تکیه بر تشخیص خود در زمین مسابقه، منتظر ورود کمک‌داور ویدیویی می‌مانند؛ رویکردی که نقش VAR را بیش از اندازه پررنگ کرده است. پیام این نشست نیز روشن بود: داوران باید مسئولیت تصمیمات خود را بپذیرند و در صورت تداوم عملکرد ضعیف، با پیامدهای آن روبه‌رو خواهند شد.
سیستم کمک‌داور ویدیویی قرار بود ابزاری برای کاهش اشتباهات تأثیرگذار باشد، نه وسیله‌ای برای انتقال مسئولیت از داور وسط به اتاق VAR. داوری که در صحنه‌های مختلف قدرت تصمیم‌گیری ندارد و برای اتخاذ تصمیمات مهم چشم به مانیتور می‌دوزد، بخشی از وظایف اصلی خود را واگذار کرده است. به همین دلیل، اولتیماتوم اخیر مسئولان داوری درباره برخورد با استفاده بیش از اندازه از این سیستم ضروری به نظر می‌رسد؛ هرچند صدور هشدار به تنهایی نمی‌تواند مشکلات موجود را برطرف کند.
بخشی از ریشه این اتفاقات را باید در فرایند انتخاب و آماده‌سازی داوران جست‌وجو کرد. تعدادی از داوران و کمک‌داوران حاضر در لیگ برتر با وجود برخورداری از سطحی پایین‌تر از استانداردهای مورد انتظار، در آزمون ابتدای فصل مجوز قضاوت در بالاترین سطح فوتبال ایران را به دست آوردند. وقتی معیارهای ورود به لیگ برتر به اندازه کافی سختگیرانه نباشد، طبیعی است که در جریان مسابقات با ضعف در تشخیص، تصمیم‌گیری، مدیریت بازی و هماهنگی تیم داوری روبه‌رو شویم.
قضاوت در لیگ برتر به گذراندن آزمون آمادگی جسمانی و برخورداری از دانش تئوریک محدود نیست. داور باید در شرایط پرفشار مسابقه، در کسری از ثانیه تصمیم بگیرد و در صحنه‌های حساس از شجاعت و اعتماد به‌نفس لازم برخوردار باشد. کمک‌داور نیز باید در تشخیص آفساید و هماهنگی با تیم VAR عملکرد دقیقی داشته باشد. اگر انتخاب داوران بر مبنای شایستگی و استانداردهای مشخص انجام نشود، نمی‌توان انتظار داشت کیفیت قضاوت‌ها در طول فصل افزایش پیدا کند. مسأله دیگر، نبود سازوکار شفاف برای ارزیابی عملکرد داوران است. وقتی اشتباهات تأثیرگذار در هفته‌های متوالی تکرار می‌شوند، این پرسش مطرح است که گزارش ناظران تا چه اندازه در تصمیم‌گیری درباره ادامه قضاوت داوران تأثیر دارد؟ کیفیت تصمیمات، نحوه استفاده از VAR و توانایی مدیریت مسابقه باید به شکل مستمر بررسی شود و عملکرد ضعیف نیز پیامد مشخصی داشته باشد.
هشدار اخیر مسئولان داوری زمانی اثرگذار خواهد بود که با اصلاح فرایندهای انتخاب، آموزش و ارزیابی همراه شود. نمی‌توان از داوری که استانداردهای لازم برای حضور در لیگ برتر را به طور کامل ندارد، انتظار عملکردی در سطح بالاترین رقابت باشگاهی کشور داشت و سپس تمام مشکلات را با صدور یک دستورالعمل برطرف کرد.
اعتبار لیگ برتر به کیفیت قضاوت‌ها وابسته است. مسئولان کمیته داوران باید بپذیرند که بخشی از چالش‌های ۱۲ هفته گذشته حاصل ضعف در ساختار انتخاب و آماده‌سازی داوران است. VAR می‌تواند اشتباهات را کاهش دهد، اما قادر نیست ضعف دانش، آمادگی و قدرت تصمیم‌گیری داور را جبران کند. حالا باید دید اولتیماتوم تعطیلات فیفادی تا چه اندازه در عملکرد داوران در هفته‌های آینده اثرگذار خواهد بود و آیا تهدید به کنار گذاشتن داوران ضعیف، به تصمیمی عملی تبدیل می‌شود یا باز هم در حد یک هشدار باقی خواهد ماند.

> اعتبار لیگ برتر به کیفیت قضاوت‌ها وابسته است. مسئولان کمیته داوران باید بپذیرند که بخشی از چالش‌های ۱۲ هفته گذشته حاصل ضعف در ساختار انتخاب و آماده‌سازی داوران است. VAR می‌تواند اشتباهات را کاهش دهد